

РЕШЕНИЕ

№ 10928

гр. София, 19.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **604** по описа за **2026** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на П. Б. П. срещу решение № 4158 от 18.11.2025 г., постановено по НАХД № 2861 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд, с което е изменено Наказателно постановление № 8267/19.07.2023 г. на началник на отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, предл. трето ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1500 лева за извършено нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, като глобата е намалена от 1500 лева на 500 лева.

В жалбата се поддържат оплаквания за допуснати нарушения на материалния закон, тъй като съдът не е отчел, че в НП се сочи за нарушение на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, а същата няма отношение към случая. Поддържа се, че се е превозвал бетон и реално не е било възможно да се издаде разрешително, защото е делим товар. Изложени са и оплаквания за неправилно присъждане на разноски.

Ответникът - началник на отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ оспорва касационната жалба. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбите доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 от АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна срещу решението в частта, с която е изменено наказателното постановление, а в частта за разноските е основателна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Приетата фактическа обстановка от районния съд е установена на базата на събраните по делото показанията на свидетеля С., писмените доказателства, представени с наказателното постановление и такива събрани в хода на съдебното следствие.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че при извършена проверка на 19.06.2023 г. около 10:40 часа на път II-18, км 33 в посока казичене – [улица], П. Б. П. управлявал и извършвал превоз на товари с МПС с четири оси с две управляеми оси, марка М., с рег. [рег.номер на МПС]. При извършеното измерване с техническо средство електронна мобилна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, е констатирано, че при измерено разстояние между осите 1,40м., сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 24,300 т., при максимално допустимо натоварване на оста 19 т., съгласно е чл. 7, ал.1, т.5, б. ”в” от Наредба № 11 от 3 юли 2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства. Измерването е извършено с техническо средство електронна везна модел PW-10 с № КО200007. На същата дата бил съставен АУАН, връчен срещу подпис на водача на ППС, в който деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Въз основа на така съставения АУАН, е издадено и обжалваното НП на началник на отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, предл. трето ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1500 лева за извършено нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

Районният съд е приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е за доказано извършването на нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Отхвърлил е възраженията за маловажност, тъй като се касае за обществени отношения, свързани с ползването и безопасността на движение на пътищата, които се ползват с висока степен на защита.направен е извод, че наказанието правилно е определено в средния размер с оглед тежестта на извършеното нарушение.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на районния съд. Решението на СРС е постановено при пълно изясняване на релевантните за случая обстоятелства и при правилно приложение на материалния закон.

Налице е съответното описание на фактическата обстановка и нарушените правни норми, както и

на доказателствата, въз основа на които е прието, че е извършено конкретното нарушение. Районният съд е обсъдил представените доказателства в тяхната съвкупност. Освен разпита на допуснатите свидетели, са събрани доказателства за преминала периодична проверка на мобилната везна, с която е извършено замерването и според които същата е с валидна периодична проверка, като тези доказателства са обсъдени в оспореното решение. Въззивният съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. В тази връзка по безспорен начин е установено извършеното от касатора нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" от Наредба № 11/2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства - Допустимото максимално натоварване на ос за ППС с допустими максимални маси по чл. 6, ал. 1 с пневматично или признато за еквивалентно на него окачване за движение по всички пътища, отворени за обществено ползване, както и за ППС със същите маси без пневматично или признато за еквивалентно на него окачване за движение само по дадените в приложение № 2 отворени за обществено ползване пътища, е сумата от натоварванията на ос на една двойна ос на моторни превозни средства, когато разстоянието между осите е от 1,3 включително до 1,8 m - 18 t (19 t).

В конкретния случай управляваното от касатора ППС е бил с разстояние между осите 1,40 м., поради което максималното допустимо натоварване е 19 т., докато измереното е 24,300 т. или има превишение с 5,300 т.

Въззивният съд правилно е приел, че е нарушена чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" от Наредба № 11/2001г. на МРРБ, както изрично са посочени тези норми в АУАН и НП. Вярно, че НП допълнително се цитира чл. 8, ал. 1 от Наредба № 11/2001г. на МРРБ, но същата е неотнормисима както посочва касаторът. Същата норма се отнася за специално ползване на пътищата на извънгабаритни ППС, но не и за максималното допустимо натоварване. Въпреки това не е допуснато нарушение на правото на защита, тъй като АНО не е посочил, че е нарушен чл. 8, ал. 1 от Наредба № 11/2001г. на МРРБ, при което цитирането на нормата не може да обърка санкционираното лице, доколкото изрично и ясно е посочено кои са нарушените норми, а именно чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" от Наредба № 11/2001г. на МРРБ. По тези съображения са неоснователни възраженията на касатора за допуснато нарушение на правото на защита и за вида на превозвания товар.

Правилен е изводът на СРС за Ангажиране на административнонаказателната отговорност с налагането на административно наказание „глоба“, съгласно нормата на чл. 177, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, тъй като касаторът извършил движение на пътно превозно средство с натоварване на ос, което надвишава нормите предвидени в чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" от Наредба № 11/2001г. на МРРБ. Посочената санкционна разпоредба (в действащата към този момент редакция) предвижда налагането на наказание „глоба в размер от 500 до 3 000 лева за водачите извършили нарушението. В конкретния случай СРС е изменил НП като е намалил глобата от 1500 лева на минималния размер от 500 лева. Касационният състав изразява несъгласие с такова намаление на глобата, тъй като констатираното претоварване е значително (над 5 тона) и създава предпоставки за повреждане на пътищата и за ПТП, но липсва подадена касационна жалба от АНО, при което не е възможно да се влоши положението на касатора. По тези съображения са неоснователни оплакванията за завишен размер на глобата.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение в обсъжданата част като валидно,

допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

По разноските във въззивното производство:

Касационната жалба е основателна срещу решението в частта, с която са присъдени повече разноски за АПИ и не са присъдени разноски в полза на П. Б. П.. Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Уредбата препраща към АПК, който пък от своя страна за неуредените в чл. 143 АПК случаи препраща към ГПК. При констатираната непълнота на нормативните актове, съгласно чл. 46, ал. 2 от ЗНА, за неуредените в закона случаи, какъвто е този относно размера на разноските при изменен акт по чл. 58д от ЗАНН, се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи (вр. чл. 144 АПК и ГПК), ако това отговаря на целта на акта – в случая за разпределение на отговорността за разноските съразмерно изхода на делото. Предвид изменението на наказателното постановление е уважена частично претенцията на жалбоподателя, като в същото време е прието, че е налице и основание за ангажиране на неговата административнонаказателна отговорност, но неправилно е определен размера на наложеното административно наказание. Изменението на НП, с което се намалява размера на санкцията, съдържа имплицитна частична отмяна на акта. Поради това при наличието на изменено НП, неговите адресати разполагат с процесуална възможност за обезщетение за претърпени вреди и разноските следва да се разпределят по съразмерност (арг. Решение от 07.12.2020 г. по к. адм. н. д. № 326 / 2020 г. на III състав на Административен съд - Стара Загора; Определение № 10291 от 01.08.2018 г. по адм. д. № 8147/2018 на Върховния административен съд; Решение № 101 от 05.06.2020 г. по к. адм. н. д. № 69 / 2020 г. на Административен съд - Кюстендил; Определение № 2105 от 14.12.2020 г. по к. ч. адм. н. д. № 2307 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив; Определение от 22.05.2020 г. по к. ч. адм. н. д. № 10095 / 2020 г. на Административен съд - Велико Търново; Определение от 20.07.2020 г. по к. ч. адм. д. № 10156 / 2020 г. на Административен съд - Велико Търново и др.). Посоченото означава, че разноските следва да се присъдят съразмерно на изменения размер на глобата, която е намалена с 1/3 (от 1500 лева на 500 лева).

Неправилно СРС е присъдил 80 лева за юрисконсултско възнаграждение, тъй като същото е следвало да се намали с 2/3, тоест в размер на 13,64 евро (равностойност на 26,67 лева). По тези съображения решението в частта за разноските следва да се отмени за сумата над 13,64 евро – присъдени разноски в полза на АПИ, направени във въззивното производство.

Пред първата инстанция е представен договор за правна помощ, в който е отразено плащането в брой на 450 лева, при което с оглед наложената глоба от АНО и изменения размер на глобата от СРС, следва да се присъди 153,39 лева за адвокатски хонорар, съответен на изменената част от наказателното постановление. В случая СРС не е присъдил тази сума, което следва да се направи с настоящото решение на касационната инстанция.

По разноските в касационното производство:

При този изход на спора, ответната страна има право на разноски, направени в касационната инстанция, а именно юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро (равностойност на 130 лв.), съответно на чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

В касационното производство не следва да се присъждат разноски в полза на касатора по повод основателните му оплаквания срещу решението в частта за разноските. Това е така, тъй като в производствата по разрешаване на спорове за разноски не се дължат допълнително такива. В съдебните производства във връзка с оплаквания за разноски не се присъждат самостоятелно и допълнително разноски, извън присъжданите в основното производство по същинския спор - в

този смисъл е и съдебната практика на съдилищата (Определение № 7173 от 15.07.2022 г. на ВАС по адм. д. № 5660/2022 г., IV о.).

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН Административен съд София-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4451 от 08.12.2025 г., постановено по НАХД № 8625 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд в ЧАСТТА, с която е изменено Наказателно постановление № 8267/19.07.2023 г. на началник на отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, с което за извършено от П. Б. П. нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ е наложена на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, предл. трето ЗДвП глоба, която е намалена до размера от 500 лева.

ОТМЕНЯ решение № 4451 от 08.12.2025 г., постановено по НАХД № 8625 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд в ЧАСТТА, с която П. Б. П. е осъден да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ за сумата над 13,64 евро (равностойност на 26,67лева), представляваща направени разноски пред СРС, съответни на изменената част от наказателното постановление.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на П. Б. П. сумата в размер на 153,39 евро, представляваща направени разноски пред СРС, съответни на изменената част от наказателното постановление.

ОСЪЖДА П. Б. П. да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ сумата в размер на 66,47 евро, представляваща направени разноски в касационното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.